

ПЪСЕНЬ

ПРОЛЪТЪ

НАШИ ЖИВИ ПИСАТЕЛИ

Йорданъ попъ Илиевъ

Роденъ е презъ 1905 г. въ с. Дражижево, търновско. Завършилъ е духовната семинария въ София и литература въ Софийския университетъ. Написалъ е много разкази и стихотворения. Неговитъ легенди изъ живота на Христа, които наскоро ще излъзатъ въ отдѣлна книга, сж, съ малки изключения, единствени въ нашата литература. Издалъ е стихосбиркитъ „Пѣсни за селото“, „Вѣра и животъ“, „За Царя, за Княза, за армията“, книгата — разкази „Юда“, повестъта „Азъ те обвинявамъ“ и книгата „Писки“ — сцени за прогимназиални ученици. Редактиралъ е презъ 1934 и 1935 години списанието „Детски миръ“, а отъ 1936 година редактира списание „Детско знаме“, което е едно отъ най-разпространенитъ. Въ своето творчество той проповѣдва човѣчностъ и доброто творство. На стр. 3 печатаме стихотворението му „Дий!“

ИНТЕРЕСНИ НЪЩА

— Въ градъ Окландъ, Калифорния, по двата брѣга на езерото Моритъ, е уреденъ особенъ паркъ за птици. Окландската община всѣка година изразходва по 2000 долари за покупка на храна и други необходими продукти за птицитъ. Всѣки день въ 10 ч. сутринъта и 4 ч. сл. пл. нароченъ пазачъ обикаля парка и съ една обичайна свирня събира всички птици и имъ хвърля храна.

— Въ Америка се ползватъ съ голѣмъ успѣхъ малкитъ детски автомобили, които американската индустрия пуска изобилно на пазаря. Въ всѣка по-тиха улица на Ню-Йоркъ могатъ да се видятъ редица такива автомобили. Това съвсемъ не сж играчки, които се движатъ съ ржце или крака, а сж щински автомобили, само че въ умаленъ видъ. Тѣхниятъ моторъ има $\frac{3}{4}$ конски сили и може да развива най-голѣма скоростъ отъ 15 километра въ часъ.

— Американскитъ лѣкари напраздно се мжчатъ да отгатнатъ причината за необикновения растежъ на младия американецъ Робертъ Валдоу отъ Атлона въ щата Илиноисъ. Валдоу сега е на 20 години, а ръстътъ му надминава 2 м. и 60 см. Младиятъ човѣкъ тежи 215 кг. Този младежъ се счита за най-високия човѣкъ на свѣта.

Съобщава: Тома Д. Котевъ

Пакъ зазвѣнѣха стадата,
пуснати волно на паша,
пролѣтъ запѣ въ равнината,
вредъ надъ Родината наша.

Цѣвтнаха вредъ минзухари
и избуяха тревитъ,
после стихийно удари
пролѣтенъ дѣждъ въ равнинитъ.

Ето, днесъ пакъ се синѣ
волно, просторно небето —
пролѣтъ днесъ весело пѣе,
трѣпне отъ радостъ сърдцето.

Трепне земята, че вече,
ще се полюшнатъ тукъ ниви
и ще ехтятъ надалече
момини пѣсни щастливи...

Симеонъ Мариновъ

Майска пѣсенъ

Вижете, свѣтнало полето,
цѣлото въ лжчи, цвѣтя;
вечъ навредъ изъ ширинето
китки вие пролѣтѣта.

Китки вие по нивята,
дѣха мирисъ, благодать —
да е радостно въ душата
и на беденъ и богатъ.

О, излѣзте срѣдъ полето,
при царица пролѣтѣта
и стоплете си сърдцето
съ въздухъ, слънце, красота!

Чуйте, колко дивни пѣсни,
сякашъ тукъ е божи рай,
сякашъ ангели небесни
кичатъ родния ни край!...

Ведѣлчо Тинчевъ

Ас. Калояновъ

ПЪСЕНЪ

Ангеловъ

— Моятъ господаръ ми го каза. А това е царството на приказкитъ и сѣнищата. Тукъ въ тази вѣлшебна гора идватъ най-добритъ деца, но който дойде презъ месецъ май, той получава това, каквото пожелае... Но ела да те заведа въ двореца! И Звездобройко разтвори тревичкитъ и предъ гѣхъ се показва хубава колесница съ крилца. Надето и Звездобройко седнаха въ нея пухъ и колесницата летна и се запровира между дърветата. Отдолу цвѣтятъ се смѣха и махаха ржце къмъ гѣхъ. На друго мѣсто Надето видѣ какъ зайченца правятъ колички, слагатъ вжтре нѣкакви играчки и ги закарватъ на нѣкжде.

— Тѣзи играчки, щомъ дойдатъ голѣми празници, ги занасятъ на децата, — каза Звездобройко.

Но ето че изъ тъмнитъ дървета се показва свѣтълъ кристаленъ дворецъ, посипанъ съ бисери, които свѣтлаха съ най-различни цвѣтове. Презъ голѣмата врата, която още повече свѣтлеше, влизаха и излизаха джуджета, бръмбари, шурци... Колесницата спря предъ вратата, близо до едно дърво.

Звездобройко хвана Надето за ржка и двамата бързо се заизкачваха по безбройни бѣли стълби. Най-после стигнаха до високъ тронъ, на който седѣше царя на приказкитъ. Той бѣше намѣтнатъ съ златовѣзана багреница, на главата му блестѣше корона. Царьтъ бавно пристѣпи, хвана ржчикката на Надето и каза;

— Ти си най-доброто дете и затова дойде тукъ. Следъ малко ще настѣпи полунощъ и следъ това бавно ще дойде деньтъ. Кажи въ тази нощъ за награда що искашъ, и ще ти се даде.

Надето гледаше съ прѣстъ въ уста. Не знаеше какво да поиска!...

— Азъ искамъ, — каза тихо тя, — каквото видѣхъ тукъ въ царството на сѣнищата, като порастна голѣма, да пиша и разказвамъ приказки и стихове на децата, за да се радватъ и гѣхъ...

— Да бжде! — каза царьтъ.

— Бам-м-мъ, бам-м-мъ, — прозвуча камбаната на близката черква. Надето разтърка очи и се пробуди.

Майка ѝ седѣше до нея и се усмихваше.